

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.214 van 10 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asiel-beleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2006 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 5 februari 2007 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 6 september 2007 trof de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. In beroep trof de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 december 2007 een arrest waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus geweigerd werden.

1.4. Verzoeker diende op 27 maart 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 2 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

1.6. Op 13 juni 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 16 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13 quater). Deze beslissing werd verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan *“van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.”*

2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld *“in bovenvermelde rechten”*. Hij voert aan dat hij een processueel (grond-)recht heeft van het recht van verdediging en van een beroep met volle rechtsmacht dat gegarandeerd wordt door het gemeenschaprecht en stelt dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Verzoeker zet op uitgebreide wijze uiteen dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op de grondrechten zoals die voortvloeien uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten. In tweede instantie zet verzoeker eveneens op uitgebreide wijze uiteen dat hij conform de reeds vermelde principes recht heeft op een onderzoek van de feiten door het juridictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden van zijn asielaanvraag op het moment van de finale beslissing. Volgens verzoeker is dit recht beperkt aangezien hij na het indienen van onderhavig beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Volgens verzoeker kan geenszins sprake zijn van een juridictioneel orgaan dat volle rechtsmacht heeft, waarna verzoeker dieper ingaat op de betekenis van het begrip volle rechtsmacht. De bevoegdheid in volle rechtsmacht houdt volgens verzoeker – die stelt niet de schending aan te voeren van artikel 6, eerste lid, van het EVRM, doch er enkel naar te verwijzen om het begrip te kunnen duiden – in dat de rechter alle voor het geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard moet kunnen onderzoeken, en er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen, zodat de rechter, om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van het EVRM, ook moet kunnen oordelen over de feiten als deze relevant zijn in het geschil. De beperkingen van de rechterlijke controle mogen volgens verzoeker in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou volgens verzoeker feitelijk betekenen dat de betrokkene op dat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet, naar het oordeel van verzoeker, in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het

bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan volgens verzoeker blijkens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet door de beugel. Verzoeker ondersteunt zijn betoog met recht-spraak van dit Hof en concludeert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor de zaak. Verzoeker vraagt ten slotte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen twee prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie die luiden als volgt: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”* en *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat.”*

2.3. Er dient in eerste instantie op gewezen te worden dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) een specifieke procedure voorziet voor meervoudige asielaanvragen. Indien de gemachtigde van de minister dit artikel toepast, is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een annulatieberoep mogelijk in de zin van artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat *“de natuur van een asielaanvraag”* vereist dat een actuele beoordeling dient plaats te vinden van de asielaan-vraag op het moment van de finale beslissing, dient de Raad op te merken dat hij met zijn betoog niet aantoont dat de overheid geen bijzondere procedure voor meervoudige asielaanvragen mag organiseren. Het Arbitragehof/Grondwettelijk Hof heeft in verband met de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet reeds diverse malen geponeerd dat de wetgever vermog maatregelen te nemen om misbruiken van de asielprocedure tegen te gaan (cfr. arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994; arrest 83/94 van 1 december 1994 en arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008). Indien een vreemdeling bij zijn annulatieberoep op een gegronde wijze betoogt dat artikel 51/8 werd geschonden door de gemachtigde van de minister en dat hij wel degelijk een nieuw element heeft aangereikt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zal de Raad de beslissing vernietigen en zal de asielaanvraag behandeld worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zal een beroep *“in volle rechtsmacht”* openstaan bij de Raad zoals bedoeld in artikel 39/2, §1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij verzoeker nieuwe stukken kan aanbrengen en waar een actuele beoordeling door de Raad kan plaatsgrijpen. Het komt derhalve aan verzoeker toe om, indien toepassing gemaakt wordt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, een gegronde middel aan te voeren inzake de schending van dit artikel om finaal uitzicht te kunnen hebben op een beroep bij *“volle rechtsmacht”* bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals bij de bespreking van het derde middel blijkt, slaagt verzoeker hier niet in, waardoor hij zichzelf een beroep bij *“volle rechtsmacht”* ontzegt.

2.4. De Raad stelt verder vast dat overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de lidstaten er dienen voor te zorgen dat asielzoekers tegen een beslissing om een hernieuwd asielverzoek niet opnieuw te behandelen een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen aanwenden dat openstaat bij

een rechterlijke instantie. De Raad merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr.2479/001, 323*). De Raad benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS, 2 juli 2008*) het volgende heeft gesteld: *“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”*

2.5. Gelet op het aangehaalde advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State en het arrest van het Grondwettelijk Hof dient geconcludeerd te worden dat het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat het door hem ingeroepen grondrecht van het recht op verdediging strengere vereisten voorziet dan artikel 13 EVRM of dat dit een beroep met volle rechtsmacht inhoudt zoals hij het in zijn verzoekschrift schetst. Verzoekers uiteenzetting over een grondrecht op een beroep in volle rechtsmacht is niet dienstig aangezien dit finaal toch gebaseerd is op artikel 6 EVRM, dat in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het vreemdelingencontentieux noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning uitspraak doet (cfr. vaste rechtspraak van de Raad van State, ondermeer RvS 16 januari 2001, nr. 92.285 en RvS 10 juli 2002, nr. 109.080; zie ook EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia/Frankrijk (GC), *CEDH 2000-X*; VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling noch op een directe wijze noch op een indirecte wijze in rechte dienstig kan worden aangevoerd. Bovendien kan er, zoals hierboven werd aangetoond, tijdens een annulatie-beroep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Verzoeker toont niet aan dat bij de annulatie-procedure de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur en dat dit feitelijk zou betekenen dat de betrokkene op dat punt geen toegang heeft tot de rechter. De Raad merkt verder op dat verzoekers betoog een theoretisch betoog is, aangezien hij noch bij noch na het indienen van het beroep nieuwe stukken heeft aangevoerd (cfr. bespreking derde middel). De ganse zaak blijft dan ook beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In samenhang met het eerste middel voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker voert aan dat zijn recht op een beroep in volle rechtsmacht en zijn recht op verdediging grondrechten zijn die door het Handvest worden gegarandeerd. Verzoeker merkt op dat zowel de Kwalificatierichtlijn (2004/83/EG) als de Procedurerichtlijn (2003/85/EG) direct verwijzen naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar artikel 47 van het Handvest en stelt dat het Handvest kan worden ingeroepen ten aanzien van de Belgische Staat, nu het op 12 december 2007 werd ondertekend. Verzoeker betoogt dat de invulling van dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 van het EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt, niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies, maar naar alle materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht en dat de tekst van artikel 47 van het Handvest de artikelen 6 en 13 van het EVRM incorporeert.

2.7. Artikel 47 van het hogergenoemde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt :

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Er dient te worden verduidelijkt dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Daargelaten de vraag of verzoeker artikel 47 van het Handvest, in de huidige stand van zaken en in afwachting van de afronding van het ratificatieproces, al dan niet reeds kan inroepen ten aanzien van de Belgische Staat, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. De Raad is van oordeel dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan alle waarborgen voorzien in het voormelde artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker toont niet aan dat dit artikel een beroep met volle rechtsmacht omvat zoals hij het schetst in zijn verzoekschrift.

Het tweede middel is ongegrond.

2.8. Gelet op het bovenvermelde dient derhalve niet te worden ingegaan op de verzoeken tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. Niet alleen is het antwoord op deze vragen, zoals supra en infra wordt aangetoond, niet onontbeerlijk om uitspraak te doen, bovendien is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State. Specifiek met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag wijst de Raad er nog bijkomend op dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om in het kader van een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een

asielaanvraag, een repliekmemorie in te dienen. In het kader van een vordering tot schorsing die in de zogenaamde “korte debatten” wordt behandeld, heeft verzoeker ter terechtzitting de kans om mondeling te repliceren op de verweernota en desgevallend kan hij verzoeken dat zijn opmerkingen en verklaringen in het proces-verbaal van de terechtzitting schriftelijk geakteerd worden.

2.9. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, die dienend zijn voor zijn asielaanvraag. Verzoeker verwijst naar de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift en stelt dat hij belangrijke nieuwe bewijsstukken aanbrengt om deze nieuwe elementen te staven. Verzoeker stelt dat, gezien het determinerende karakter van deze nieuwe elementen, het onredelijk zou zijn deze stukken die zijn asielerhaal zeer aannemelijk maken, niet in overweging te nemen. Verzoeker herinnert vervolgens aan de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip nieuwe gegevens, wijst op het doel van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en haalt rechtsleer dienaangaande aan. Hij betoogt dat zijn bijgebrachte elementen relevant zijn, aangezien ze ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de aangebrachte elementen determinerend zijn en dat zijn nieuwe aanvraag niet kan beschouwd worden als identiek aan de eerste asielaanvraag. Verzoeker stelt ten slotte dat hij met de nieuw aangebrachte stukken ook een nieuw bewijs aanbrengt van een vroegere situatie, met name de moord op zijn tante, zijn identiteit en zijn werkzaamheden voor de US Army.

2.10. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

2.11. Met zijn theoretisch betoog en affirmatie dat hij wel degelijk determinerende nieuwe elementen heeft overgemaakt, toont verzoeker niet aan dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt niets in tegen de motivering van de bestreden beslissing daar waar ze het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 13 juni 2008 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij bij aankomst in België van anderen te horen kreeg dat niet de echte reden van zijn vertrek te vertellen waarna de betrokkene ingaat op de redenen waarom hij daadwerkelijk Afghanistan verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had de motieven voor zijn vertrek uit Afghanistan naar voren te brengen. Overwegende dat de betrokkene de referentiebrief, de kaart van USAID, de tolkenkaart, de negen foto's, de bankkaart, de dreigbrief en de attesten van cursussen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene de taskara en de twee attesten van cursussen naar voren brengt die hij reeds eerder naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat hij ook deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

*vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Verzoeker toont met zijn bloot betoog niet aan dat de neergelegde documenten, die de verwerende partij weliswaar nog niet eerder ter kennis werden gebracht, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asiel-verzoeken (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De stukken die verzoeker gevoegd heeft bij zijn verzoekschrift werden in de bestreden beslissing reeds beoordeeld en zijn dus geen *“belangrijke nieuwe bewijsstukken”* waarover de Raad zich volgens verzoeker zou dienen uit te spreken met volle rechtsmacht. Voor zover verzoeker bij zijn verzoekschrift een kranten-artikel voegt *“m.b.t. vermoorde tante”* dient de Raad op te merken dat verzoeker dit niet heeft voorgelegd bij zijn derde asielaanvraag en dat derhalve de gemachtigde van de minister niet kan verweten worden er geen rekening mee gehouden te hebben. De Raad merkt trouwens aan de hand van het administratief dossier op dat het artikel, over de moord op zijn tante door een zekere Rheza Khan, reeds voorgelegd en beoordeeld werd bij verzoekers tweede asielaanvraag, zodat het evenmin kan beschouwd worden als een *“belangrijk nieuw bewijsstuk”* waarover de Raad zich volgens verzoeker zou dienen uit te spreken met volle rechtsmacht.

Het derde middel is ongegrond.

2.12. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.